

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 706 ●
● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2024 ●
■

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Τρεῖς συγκαταβάσεις

Ἰπό ἐκπληξι σέ ἐκπληξι! Ἀπό θαῦμα σέ θαῦμα! *Γέννησις - περιτομή - βάπτισις*: Τρεῖς πράξεις θεϊκῆς *συγκαταβάσεως*. Δέν ταίριαζαν στὸν Θεό.

● Στὸν Θεό δέν ἀρμόζει ἡ *σάρκωσις*, διότι εἶναι ἄσαρκος. «*Πνεῦμα ὁ Θεός*» (Ἰωάν. δ' 24). Καὶ ὁμως, συγκατέβηκε καὶ ντύθηκε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα. Ἐγινε ἐκεῖνο πού δέν ἦταν. Γεννήθηκε τέλειος ἄνθρωπος. Εἶναι πλέον ὁ Θεοάνθρωπος.

● Στὸν Θεό δέν ἀρμόζει ἡ *περιτομή*. Δέν χρειάζοταν ἀνθρώπινη σφραγίδα τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοάνθρωπου. Εἶχε τὴν θεϊκὴ σφραγίδα. Πρόκειται γιὰ τὸ *χρῖσμα* τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Συγκατάβασις τὸ ὅτι καταδέχτηκε νὰ ὑποστῇ τὴν περιτομὴ τῆς σαρκός, τὴν κατὰ τὸν νόμον.

● Στὸν Θεό δέν ἀρμόζει ἡ *βάπτισις*. Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ στὸν Ἰορδάνη εἶναι συγκατάβασις.

● **1.** Γιατί εἶναι συγκατάβασις: Ὁ Χριστός εἶναι ὁ *Ἀναμάρτητος*. Στὸν Ἰορδάνη βαπτίζονταν οἱ ἁμαρτωλοί. Ὁ Χριστός δέν εἶχε ἀνάγκη μετανοίας. Μία ταπείνωσι δέν μπορούσε νὰ τὴν ὑποστῇ: Εἶναι ἡ ταπείνωσις τῆς *μετανοίας*.

● Δέν ἀρμόζει ἡ βάπτισις στὸ Χριστό. Τότε πῶς καὶ γιατί θέλησε νὰ βαπτισθῇ; Ἀφοῦ ἔγινε τὸ ἐκπληκτικὸ, τὸ μεγάλο μυστήριον, ἡ *σάρκωσις* τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἶναι φυσικὸ ν' ἀκολουθοῦν κι ὅλα τὰ ἄλλα: Ἡ περιτομή, ἡ βάπτισις, ἡ μεταμόρφωσις, ἡ σταύρωσις, ἡ ἀνάστασις, ἡ ἀνάληψις.

● Τὸ ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ *ἀναμάρτητος Θεός*, τρία γεγονότα τὸ μαρτυροῦν.

Πρῶτον. Ἡ *ἀντίδρασις* τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Ἰωάννης τὸν ἐμποδίζει μὲ ἐπιμονή. «Ἐγὼ χρειᾶν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με;» (Ματθ. γ' 14). Ἐρχεσαι σέ μένα, πού ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸ δικό Σου φάρμα-

κο, από τό δικό Σου λυτρωτικό βάπτισμα;

Δεύτερον: Ἡ πράξις τῆς βαπτίσεως τοῦ Ἰησοῦ: Ἦταν χρονική καί ἄχρονη. Ὁ Χριστός ὡς Θεός εἶναι ἄχρονος, ὡς ἄνθρωπος εἶναι χρονικός. Ἐγινε τό βάπτισμα σέ κάποια ιστορική στιγμή. Φαίνεται ἔτσι ἡ χρονικότητα τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ. Τό ἄχρονο τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ φανερώνει μία μικρή λέξις, τό «εὐθύς» ἢ «εὐθέως». Σέ μηδέν χρόνο μπήκε στό ποτάμι ὁ Ἰησοῦς καί βγήκε (Ματθ. γ' 16).

Ἡ τρίτη μαρτυρία τῆς ἀναμαρτησίας: Ὁ βαπτιστής Ἰωάννης, ὅταν ὕστερα ἀπό λίγες ἡμέρες εἶδε τόν Ἰησοῦ νά ἔρχεται ἀπό μακρὰ, Τόν ἔδειξε καί εἶπε: «Ἴδε ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τήν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29). Δέν εἶπε ἀπλῶς: «Ἴδε ὁ Ἀναμάρτητος». Εἶπε κάτι ἀπίρως ἀνώτερο: «Ὁ αἴρων τήν ἀμαρτίαν του κόσμου». Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅτά πάντα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἀμαρτήματα δυνάμενος ἀντλεῖν, πολλῶ μᾶλλον αὐτός ἀναμάρτητος ἦν» (Ε. Π.Ε. 9,382-384).

● 2. Ὅχι χωρίς λόγο.

● Γιατί τότε βαπτίστηκε στόν Ἰορδάνη;

● Γιατί ἔπρεπε: «Ἄφες ἄρτι· οὕτω γάρ πρόπον ἐστίν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην» (Ματθ. γ' 15). Ὁ Χριστός δέν ἦρθε νά περιφρονήσῃ τόν Μωσαϊκό νόμο, ἀλλά γιά νά τόν «πληρώσῃ». Εἶπε: «Οὐκ ἤλθον καταλῦσαι, ἀλλά πληρῶσαι» (Ματθ. ε' 17). Νά τόν «πληρώσῃ» καί μέ τίς τρεῖς σημασίες τῆς λέξεως: Νά τόν ἐφαρμόσῃ, νά τόν συμπληρώσῃ, νά πληρώσῃ αὐτός γιά τίς παραβάσεις τῶν ἄλλων.

● Νά ἐφαρμόζουμε τό Νόμο. Ἀνεβαίνουμε στίς κορυφές του. Εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖο νά δεχώμαστε ὅλες τίς ἐντολές, ὅλο τό Εὐαγγέλιο, ὅλη τήν Καινή Διαθήκη, ὅλο τό συμβόλαιο τῆς

ἀγάπης, πού ὑπέγραψε ὁ Χριστός μέ τό πανάγιο Αἷμα Του. Δέν ὑπάρχουν μικρές καί μεγάλες ἐντολές. Ὅπως δέν κάνεις ἐπιλογή στίς ἀκτίνες τοῦ ἡλιου, ἔτσι δέν μπορείς νά κάνης ἐπιλογή καί στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου τῆς δικαιοσύνης. Πολύ περισσότερο δέν ἐπιτρέπεται νά ἐπιλέγῃς τή βρωμιά, τήν ἀκολασία, τήν ἀνωμαλία.

● Για νά φανῇ ἡ ἀνωτερότητα τοῦ Ἰησοῦ ἐναντι τοῦ Ἰωάννου. Φυσικό θεωροῦμε ἐμεῖς σήμερα τό ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἀνώτερος τοῦ Ἰωάννου. Δέν συνέβαινε ὁμως τό ἴδιο τότε. Ὁ Ἰωάννης ἔλαμπε στά μάτια τοῦ κόσμου. Προτοῦ ἐμφανιστῆ ἡ δύναμις τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰωάννης φαινόταν ἀνώτερος. Ζοῦσε στήν ἔρημο σάν ἄγγελος. Υἱός ἱερέως, τοῦ Ζαχαρία. Καλοῦσε τό λαό σέ βάπτισμα. Εἶχε γεννηθῆ θαυματουργικά.

Ὁ Ἰησοῦς διέμενε στόν κόσμο, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τά ρούχα Του ἦταν τά συνηθισμένα. Τώρα μάλιστα πού Τόν βλέπουν νά προσέρχεται κι Αὐτός, ἀνάμεσα στούς πολλούς, νά βαφτιστῆ ἀπό τόν Ἰωάννη, νομίζουν «ὅτι καί οὗτος τῶν πολλῶν εἶς».

Γιά νά διασκεδαστῇ, λοιπόν, αὐτή ἡ ἐντύπωση καί νά ἐννοήσουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀπίρως ἀνώτερος καί τοῦ Ἰωάννου, οἰκονομεῖται τό θαῦμα τῶν Θεοφανείων.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ἄνθρωπος. Ὁ Χριστός Θεάνθρωπος.

Ὁ Ἰωάννης τό λυχνάρι. Ὁ Χριστός τό Φῶς.

Ὁ Ἰωάννης ὁ δοῦλος. Ὁ Χριστός ὁ Δεσπότης.

Αὐτό τό γνώριζε ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ποτέ δέν ἔκρυψε τή θεϊκή Του αὐτοσυνειδησία. Τό γνώριζε καί ὁ Ἰωάννης, ἀφοῦ ἦταν ἀπό τόν Θεό πληροφορημένος (Ἰωάν. α' 33). Ἦταν ὁμως ἐπιτακτική ἀνάγκη νά τό γνωρίσουν καί οἱ ἄνθρωποι. Γι' αὐτό συμβαίνει τό ὑπερέα-

μα τῶν Θεοφανείων. Είναι μιά σύστασις τῆς θείας μεγαλωσύνης τοῦ Ἰησοῦ.

● Για νά ἀποκαλυφθῆ ἡ Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι τό ἕνα Πρόσωπο, τό δεύτερο, τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Θεός εἶναι Τριαδικός. Αὐτό δέν ἀνακαλύπτεται μέ τό ἀνθρώπινο μυαλό. Αὐτό ἀποκαλύπτεται ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό. «Ἡ τῆς Τριάδος ἐφανερῶθη προσκύνησις».

Ὁ Χριστός, Θεός ὢν, εἶναι κρυμμένος ὑπό τήν μορφή τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ. Ποιός θ' ἀποκαλύψῃ τήν Θεότητά Του; Τό ἀρμοδιώτερο πρόσωπο εἶναι ὁ Πατέρας. Ἀκούγεται, λοιπόν, ἡ φωνή ἐξ οὐρανοῦ τοῦ Θεοῦ Πατέρα: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Ματθ. γ' 17).

Ὁ Πατέρας εἶναι τό πρῶτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Στόν Ἰορδάνη εἶναι παρών! Ὁ Υἱός εἶναι τό δεύτερο πρόσωπο. Ἀλλά ποιός εἶναι ὁ Υἱός; Ἡ φωνή πού ἀκούστηκε: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός», δέν προσδιώριζε τό πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ. Για ποιόν λοιπόν ἀπό τούς δύο ἦταν ἡ σύστασις: Για τόν βαπτίζοντα ἢ γιά τόν βαπτιζόμενο; Στά μάτια τοῦ κόσμου μέχρι τότε φάνταζε περισσότερο ὁ βαπτίζων, ὁ Ἰωάννης. Για νά μή πλανηθοῦν οἱ πολλοί καί ἔχουν μετεωρισμό, ἐμφανίζεται τό τρίτο πρόσωπο, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, «καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν καί ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν» (Ματθ. γ' 16). Χριστοδείκτης στόν Ἰορδάνη.

● Για ν' ἀνοίξουν οἱ Οὐρανοί. «Ἀνεώχθησαν αὐτῶ οἱ οὐρανοί» (Ματθ. γ' 16).

● Ἡ ἐπιστήμη τοῦ διαστήματος ἀνοίξε τό δρόμο πρὸς τόν οὐρανό, πρὸς τὰ ἄστρα.

● Δύο χιλιάδες χρόνια πρὶν ὁ Ἰησοῦς

Χριστός μᾶς ἀνοίξε τό δρόμο πρὸς τόν οὐρανό, πρὸς τόν Θεό.

● Μᾶς ἀποκάλυψε τόν ἀληθινό, τόν Τριαδικό Θεό.

● Μᾶς ἔδειξε τούς οὐρανούς.

● Μᾶς χάρισε τούς οὐρανούς.

● Δικοί μας οἱ οὐρανοί, γιατί δικός μας εἶναι ὁ Χριστός. Ὅσοι, λοιπόν, πιστοί, «δεῦτε προσκυνήσωμεν Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον».

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Νέα ἔκδοσις

Τό Κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο
τεῦχος Β'

Νέο βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη. Ἐρμηνεύει τά κεφάλαια (ζ' - ιγ') τοῦ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου. Κατάλληλο καί γιά Ἀγιογραφικούς κύκλους.

Σελ. 304. Τιμᾶται 10 εὐρώ.

Τηλ.: 2103212713-2109765440.

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Συνταγματικά και άλλα εμπόδια στή θέσπισι του «γάμου» ὁμοφύλων

Όλο και πίο συχνά συζητείται τήν τελευταία περίοδο ἡ πρόθεση τῆς Κυβέρνησης νά θεσμοθετήσῃ τόν γάμο μεταξύ ὁμοφύλων ζευγαριῶν. Ἐνα τέτοιο μέτρο μόνον ὡς «ὁδοστρωτήρας» μπορεῖ νά ἐπικρατήσῃ στήν ἑλληνική κοινωνία καί στό νομικό πολιτισμό πού διέπει τό πολίτευμά μας.

Γιά νά ἐπικρατήσῃ δέ αὐτός ὁ «ὁδοστρωτήρας», πρέπει προηγουμένως νά «ἰσοπεδώσῃ», μεταξύ ἄλλων, δύο μεγάλα ἐμπόδια, πού ἀποτελοῦν τούς «πυλῶνες» αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἦτοι, ἀφ' ἑνός μὲν τόν παραδοσιακό νομικό ὄρισμό τοῦ γάμου καί ἀφ' ἑτέρου τήν συνταγματική κατοχύρωση τῆς παραδοσιακῆς οἰκογένειας, γιά τήν προστασία τῆς ὁποίας τό ἄρ. 21 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος ἐπιβάλλει ἀντίστοιχη ὑποχρέωση στήν Ἑλληνική Πολιτεία.

Τόν παραδοσιακό ὄρισμό τοῦ γάμου διαμόρφωσε ὁ Ρωμαῖος νομοδιδάσκαλος Μοδεστίνος (250 μ. Χ.), πού ἦταν μαθητής τοῦ διάσημου Οὐλπιανοῦ καί νομικός σύμβουλος τοῦ λόγιου Αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρηλίου.

Σύμφωνα λοιπόν μέ τόν ὄρισμό τοῦ Μοδεστίνου, πού ἔδωσε νομικό «ἔνδυμα» στίς ἐπικρατούσες ἀντιλήψεις τῆς ὕστερης ἀρχαιότητος, «*nuptiae sunt maritis et feminae conjunctio et consortium omnis vitae divini et humani communicatio*». Δηλαδή, κατά τήν ἀρχαιοελληνική μετάφραση αὐτοῦ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ Μοδεστίνου, «γάμος ἐστίν ἀνδρός καί γυναικός συνάφεια καί συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία». Χωρίς τήν «ἰσοπέδωση» αὐτοῦ τοῦ πελωρίου ἐμποδίου, πού συν-

δέεται μέ τή νομική ἔννοια τοῦ γάμου, μέ τήν ὁποία συμπορεύτηκε ἡ ἀνθρωπότητα στήν ἱστορική της διαδρομή ἀπό τήν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, εἶναι ἀδιανόητη ὁποιαδήποτε συζήτηση γιά «γάμο» ὁμοφύλων.

Ὁ ἀναθεωρητισμός, πού χαρακτηρίζει τή σύγχρονη ἐποχή καί εὐθύνεται γιά τήν ἀπόρριψη σήμερα πολλῶν κατεστημένων θεσμῶν, ἀρχῶν καί ἀξιῶν, εὐκολα μπορεῖ νά βρῇ τόν κατάλληλο «χειριστή» τοῦ «ὁδοστρωτήρα», ὥστε μέ τήν ἀρρωγή πολλῶν προθύμων νά συμβάλλουν στήν ἰσπεδωτική του ἐπέλαση νά ἐπιτευχθῇ τελικά ὁ στόχος τῆς «κατεδάφισης» τοῦ ἐμποδίου πού θέτει ὁ παραδοσιακός ὄρισμός τοῦ γάμου.

Ὁ παραμερισμός τοῦ ἐμποδίου αὐτοῦ μπορεῖ βέβαια νά ἀναπτέρωσῃ τίς ἐλπίδες τῶν ἐν Ἑλλάδι ὁμοφυλοφίλων νά πάρουν ἐπί τέλους τό χαρτί, πού ἐπιζητοῦν καί τούς ἐξομοιώνει (;) μέ τά φυσιολογικά ζευγάρια, δέν καθιστᾶ ὁμως ἄνευ ἑτέρου βατό τόν «δρόμο» πρὸς αὐτό, διότι στήν πορεία του ὁ «ὁδοστρωτήρας» συναντᾶ ἕνα ἄλλο μεγάλο καί ἀνυπέβλητο αὐτῆ τῆ φορά ἐμπόδιο.

Πρόκειται γιά τό ἄρ. 21 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος, τό ὁποῖο δέν ἀφήνει περιθώρια ἐλιγμῶν «ἐπιπέδωσης» τῶν ἐννοιῶν τοῦ γάμου καί τῆς στηριζόμενης σέ αὐτόν παραδοσιακῆς οἰκογένειας, γιά νά διέλθῃ μέσα ἀπό τά «ἐρείπια» αὐτῶν ὁ «γάμος» τῶν ὁμοφύλων, ἀφοῦ τό Σύνταγμα ἐπιτάσσει κατηγορηματικά: «Ἡ οἰκογένεια ὡς θεμέλιο τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ ἔθνους, καθῶς καί ὁ γάμος, ἡ μητρότητα καί ἡ

παιδική ηλικία τελούν υπό τήν προστασία τοῦ Κράτους...».

Εἶναι προφανές ὅτι μιλώντας ἡ ἐν λόγω Συνταγματική διάταξη γιά «οἰκογένεια», δέν ἐννοεῖ ἀσφαλῶς τήν ἀλλοτριωμένη ἀπό τούς Σοδομίτες οἰκογένεια, ἀλλά τήν παραδοσιακή οἰκογένεια, ἀφοῦ αὐτή ὑπῆρξε τό ἀποκλειστικό θεμέλιο τῆς συντήρησης καί τῆς προαγωγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, πού θέλει νά διαφυλάξει ὁ συντακτικός νομοθέτης.

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν γάμο. Γάμος, γιά τόν συντακτικό νομοθέτη δέν μπορεῖ νά εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τή συμβίωση ἑνός ἀνδρα καί μιᾶς γυναίκας. Αὐτό μποροῦμε νά τό δοῦμε καθαρά, ἐάν βάλουμε σέ μιᾶ ἀλληλένδετη λογική ἀλληλουχία τίς ἐννοίες πού χρησιμοποιεῖ ὁ συντακτικός νομοθέτης στή διάταξη τοῦ ἀρ. 21 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος. Θά δοῦμε, δηλαδή, ὅτι ἡ «οἰκογένεια», ὁ «γάμος», ἡ «μητρότητα» καί ἡ «παιδική ηλικία», πού τελούν υπό τήν προστασία τοῦ Κράτους, συνδέονται μεταξύ τους μέ συνεκτικό «κρίκο» τήν παράδοση.

Ὅλο αὐτό τό πλέγμα τῶν παραδοσιακῶν ἐννοιῶν καί σχέσεων μέ ἐπίκεντρο τόν γάμο καί τήν οἰκογένεια, μᾶς προβάλλει μέ ἀπόλυτη ἐνάργεια τά στοιχεῖα ἐκεῖνα, μέ τά ὁποῖα συνυφάνθηκε στήν διαχρονική του πορεία τό Ἑλληνικό Ἔθνος. Γι' αὐτό ὁ συντακτικός νομοθέτης ἐπιβάλλει τήν σχετική ὑποχρέωση προστασίας τους στά ἀντιστοιχα ὄργανα τῆς Πολιτείας.

Γιά νά μὴν ὑπάρχει δέ οὐδεμία ἀμβολία ὡς πρός τόν παραδοσιακό χαρακτήρα τῆς «οἰκογένειας» καί τοῦ «γάμου», πού προστατεύει τό Σύνταγμα στό ἀρ. 21 παρ. 2 αὐτοῦ, προσέθεσε ὁ συντακτικός νομοθέτης ὡς «ἀρμούς» αὐτῶν τίς ἐννοίες τῆς «μητρότητας» καί

τῆς «παιδικῆς ηλικίας». Ἔτσι γίνεται σαφές ὅτι, κατά τό Σύνταγμα «μητρότητα» καί «παιδική ηλικία» εἶναι ἀδιανόητες ἔξω ἀπό τό «κουκούλι» τοῦ παραδοσιακοῦ γάμου καί τῆς παραδοσιακῆς οἰκογένειας.

Μιλώντας λοιπόν τό Σύνταγμα γιά «μητρότητα», πού τελεῖ υπό τήν προστασία τοῦ Κράτους, ἐννοεῖ προφανῶς τήν φυσική, τήν γνήσια μητρότητα, πού δέν ἔχει ἡμερομηνία λήξεως. Ὅχι τήν τεχνική, τήν παρένθετη μητρότητα, πού προκύπτει ἀπό δοτούς καί κατά παραγγελίαν συντελεστές καί λήγει μέ τήν ὀλοκληρωση «ἐργολαβίας» καί τήν πληρωμή τοῦ «ἐργολάβου», ὁ ὁποῖος ἀποσύρεται ἐν συνεχείᾳ καί ἀφήνει τό «ἔργο» στήν ἀπόλυτη δικαιοδοσία τῶν Σοδομιτῶν ἐντολέων του.

Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν «παιδική ηλικία», πού τήν βλέπει ὁ συντακτικός νομοθέτης νά ζεῖ καί νά ἐξελίσσεται ὁμαλά μέσα στήν φυσιολογική ἀτμόσφαιρα καί στό ἄρωμα τῆς παραδοσιακῆς οἰκογένειας. Καί ὄχι μέσα στόν «βοῦρκο» καί στήν δυσωδία τῆς παρά φύσιν συμβίωσης δύο ἀνθρώπων, πού γιά ν' ἀναπληρώσουν τήν ἔλλειψη τῆς φυσικῆς τεκνοποιΐας, πού τήν διέγραψαν οἱ ἴδιοι ἐκουσίως ἀπό τήν ζωή τους, καταφεύγουν στήν πράξη μιᾶς πρόστυχης τεκνοθεσίας, γιά νά ἱκανοποιήσουν τά βίτσια καί τά καπρίτσια τους στερώντας ὅμως ἔτσι ἀπό τά ἀνήλικα θύματά τους τό δικαίωμα ν' ἀπολαύσουν ἐκεῖνο πού χαρίζει ἡ φύση σέ ὅλα τά παιδιά: Τήν φυσιολογική ἀνάπτυξη τῆς παιδικῆς ηλικίας.

Ἰπὸ τό πρῖσμα τῶν σκέψεων, πού ἐξετέθησαν πιό πάνω, καθίσταται προφανές ὅτι ὁ Πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης, δέν μπορεῖ νά ὑλοποιήσει τήν ἐξαγγελθεῖσα πρόθεσή του νά προβεῖ στήν ἐπέκτασι τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου

Σύναξις τοῦ Βαπτιστοῦ - 7 Ἰανουαρίου

Ὁ Βαπτιστής γιά τήν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ

Τί λέει ἡ φωνή τοῦ Λόγου, ὁ Βαπτιστής, γιά τόν Λόγο, ὁ Ἰωάννης γιά τόν Χριστό; Τό πρῶτο, πού τουίζει, εἶναι ἡ **Θεότητα** τοῦ Χριστοῦ. Σταδιακά ἀποκαλύπτει τή μεγαλωσύνη Του. Τά πλήθη τοῦ λαοῦ πολλές φορές τόν τό

χαν παρακολουθήσει νά δείχνη καί νά λέη: «Ἐρχεται»! Ποιός;

- Ἐκεῖνος, πού εἶναι *ισχυρότερος* ἀπό ἐμένα. Ἐμένα μέ θεωρήτε ισχυρό; Σᾶς λέω, ὅτι Ἐκεῖνος πού ἔρχεται μετά ἀπό μένα εἶναι ισχυρότερος.

καί στά ὁμόφυλα ζευγάρια. Ὅχι, διότι τοῦ τό ἀπαγορεύουν κορυφαῖα στελέχη καί ἡ συντριπτική πλειονοψηφία τῶν μελῶν τῆς παράταξής του, ἀπειλώντας σέ περίπτωση ἐμμονῆς του μέ ἀποχή ἀπό τήν σχετική ψηφοφορία ἢ μέ ἀποχώρηση ἀπό τό κόμμα, ἀλλά διότι τοῦ τό ἀπαγορεύει ρητά τό Σύνταγμα.

Πρέπει νά τό συνειδητοποιήσει αὐτό ὁ κ. Μητσοτάκης καί νά ὑπαναχωρήσει ἄμεσα ἀπό τά ἀντισυνταγματικά σχέδιά του. Εἶναι ἄλλωστε παράλογο καί ἀντιφατικό ἡ Κυβέρνηση, πού ἔχει ἐκ τοῦ Συντάγματος ὑποχρέωση νά προστατεύει τήν παραδοσιακή οἰκογένεια καί τόν παραδοσιακό γάμο, νά μετατρέπεται σέ «ὀδοστρωτήρα» γιά τήν «ἰσοπέδωσή» τους. Μόνο καί μόνο γιά νά ικανοποιήσει τήν ἀπαίτηση ὠρισμένων Σοδομιτῶν Συμβούλων τῆς, παρά τήν ἀντίθετη ἀποψη τῆς συντριπτικῆς πλειονοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τήν ὁποία θά ὤφειλε νά εἶχε ἀνιχνεύσει ὁ κ. Μητσοτάκης.

Πρέπει νά ὑπογραμμισθεῖ ἐν τέλει μέ ἔμφαση ὅτι ἡ, παρά τήν σχετική συνταγματική ἀπαγόρευση, καθιέρωση τοῦ

«γάμου» μεταξύ ὁμοφύλων, μόνον ὡς συνταγματικό πραξικόπημα ἐκ μέρους τῆς Κυβέρνησης μπορεῖ νά ἰδωθεῖ. Γνωρίζει πολύ καλά ὁ Πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης τήν ἔννοια τοῦ πολιτικοῦ αὐτοχειριασμοῦ. Ἐάν τοῦ διαφεύγουν κάποιες λεπτομέρειες τῆς σχετικῆς περιπτωσιολογίας, τοῦ θυμίζω ὅτι μία ἀπό αὐτές εἶναι ἡ θέσπιση τοῦ «γάμου» τῶν ὁμοφύλων.

Ἡ ἀπερισκεψία, μέ τήν ὁποία ἐνεργεῖ στήν συγκεκριμένη ὑπόθεση δείχνει ὅτι ἀμφισβητεῖ, κατά πόσον αὐτή χωράει στό εὖρος τοῦ πολιτικοῦ αὐτοχειριασμοῦ. Καί κάτι τελευταῖο: Ὅλοι οἱ νόμοι ψηφίζονται στό ὄνομα τοῦ λαοῦ. Ἐφ' ὅσον ἡ συντριπτική πλειονοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἶναι ἀντίθετη στή νομιμοποίηση τοῦ «γάμου» τῶν ὁμοφύλων, ἐν ὀνόματι τίνος θά ψηφισθεῖ τελικά ὁ σχετικός νόμος;

Ἀλέξανδρος Π. Κωστάρας
Ὁμότιμος καθηγητής Νομικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Θράκης

«Έρχεται ο ισχυρότερός μου όπίσω μου» (Μάρκ. α' 7).

Αν ο Ίωάννης ήταν δυνατός, ο Ίησους Χριστός είναι ο παντοδύναμος.

• Έρχεται! Ποιός;

Έκείνος, πού έμφανίζεται μετά άπό μένα, άλλ' είναι ισχυρότερος άπό έμένα. Τό δεύτερο σκαλοπάτι.

«Ό όπίσω μου έρχόμενος ισχυρότερός μου έστι» (Ματθ. γ' 11).

Έγώ έμφανίστηκα πριν άπό Αυτόν, άλλ' Έκείνος είναι προηγούμενός μου. Έγώ ήρθα, για να έτοιμάσω τόν δρόμο Έκείνου· να προοδοποιήσω τήν έλευσί Του και να προειδοποιήσω τούς άνθρώπους για τήν έλευσί Του.

• Και φτάνει στό τρίτο σκαλοπάτι, στην πλήρη, δηλαδή, άποκάλυψη τής Θεότητας του Χριστού:

«Ό όπίσω μου έρχόμενος έμπροσθέν μου γέγονεν, ότι πρῶτός μου ήν» (Ίωάν. α' 15).

Και μόνο αυτή ή φράσις είναι δυνατόν να άποστομώση τούς αντίχριστους Χιλιαστές, πού άρνούνται τήν Θεότητα του Ίησου Χριστού.

«Όπίσω μου!» Μετά άπό μένα γεννήθηκε ο Χριστός. Ως άνθρωπος ήταν νεώτερος άπό τόν Ίωάννη. Άλλ' ως Θεός ήταν άρχαιότερος όχι μόνο του Ίωάννου, άλλ' όλων τών ανθρώπων· άρχαιότερος όλων τών κτισμάτων· άρχαιότερος όλων τών άγγέλων· υπεράνω, έπέκεινα του χρόνου.

Είναι ο άχρονος Θεός. Γι' αυτό τονίζει ο Βαπτιστής:

«Ό όπίσω μου έρχόμενος έμπροσθέν μου γέγονεν».

Πίσω άπό μένα χρονικά. Μπροστά μου όμως ως Θεός άχρονος.

Και για να μή νομιστή, ότι τό «έμπροσθέν μου» λέγεται άπλῶς και μόνο

άξιοκρατικά, τονίζει: «Ότι πρῶτός μου ήν».

Πρῶτος ο Χριστός όχι ως προς τήν άξία και τή δύναμι μόνον, άλλά κυρίως ως προς τήν ύπαρξι. Γι' αυτό και έχουμε χρόνο παρατατικό, όχι ένεστῶτα. Δέν λέει, δηλαδή, «πρῶτός μου έστιν», άλλά λέει: «Πρῶτός μου ήν». Ήταν πάντοτε.

Δέν ύπάρχει χρόνος, πού δέν ύπῆρχε ο Χριστός, ως Θεός Λόγος, ως τό δεύτερο πρόσωπο τής Αγίας Τριάδος.

Τόσο μεγάλη σημασία έχει ο λόγος αυτός του Ίωάννη, ώστε τρεις φορές επαναλαμβάνεται στην Καινή Διαθήκη.

• Τή μία, όταν ο ευαγγελιστής Ίωάννης παρουσιάζει τή μεγαλειώδη διακήρυξι: «Και ο Λόγος σάρξ έγένετο» (Ίωάν. α' 14). Έπικαλείται δέ ο Ευαγγελιστής τή μαρτυρία του Ίωάννου του Βαπτιστού, πού σε άνύποπτο χρόνο είχε διακηρύξει: «Ό όπίσω μου έρχόμενος έμπροσθέν μου γέγονεν, ότι πρῶτός μου ήν» (Ίωάν. α' 15).

• Τήν άλλη, όταν άπεσταλμένοι των φαρισαίων ήρθαν στον Βαπτιστή, ζητώντας πληροφορίες για τό δικό του έργο, άλλά και για τό έργο του Μεσσία πού θά έρχόταν. Και τότε, για να δείξη ο Ίωάννης τή διαφορά ανάμεσα σ' εκείνον και τόν Χριστό, επανέλαβε αυτή τή διακήρυξι (Ίωάν. α' 27).

• Τήν τρίτη φορά παρέχει τήν καταπληκτική του μαρτυρία για τή Θεότητα του Χριστού μπροστά στον Χριστό. Βλέπει τόν Χριστό να έρχεται και λέει: «Ουτός έστι περί ου έγώ ειπον· Όπίσω μου έρχεται άνήρ, ός έμπροσθέν μου γέγονεν, ότι πρῶτός μου ήν» (Ίωάν. α' 30).

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Λειτουργικές προτάσεις του π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου

Προλογίζοντας ο μακαριστός φωτισμένος λειτουργιολόγος Ιωάννης Φουντούλης τό περίφημο βιβλίο του πατρός Γερβασίου Παρασκευοπούλου «*Ερηνευτική έπιστασία επί τής θείας Λειτουργίας*», συνοφίζει τίς προτάσεις του άγίου πατρός, προκειμένου ή θεία Λειτουργία νά τελήται ζωντανά, κατανοητά και άκρωσ ίεροπρεπώς. Δημοσιεύουμε μερικέσ από τίς λειτουργικές προτάσεις. Άλλωστε ο πατήρ Γερβάσιος ύπήρξε συνεργάτης τόσο μέ τόν προφορικό, όσο και μέ τόν γραπτό του λόγο, του Συλλόγου μας «Ιωάννης ο Βαπτιστής» και του όμωνύμου περιοδικού.

Ο πατήρ Γερβάσιος, έν άγίοις άναπανόμενος, άκτινοβολεί και ώς λειτουργιολόγος μέ όσα τονίζει στό λειτουργικό του σύγγραμμα:

— Προτείνει και έπιμένει στην άνάγκη «άπλουστεύσεως και λιτότητας» στην θεία λατρεία, στην «έμφάνισι των ναών», στην «έμφάνισι των λειτουργών» και στην τέλεσι των άκολουθιών.

— Ένθαρρύνει τήν «μετά δέους, εύλαβείας και έν ταπεινώσει καρδιάς» συμμετοχή «άπαξάπαντος του έκκλησιαζομένου λαού εις τήν ιεράν ψαλμοδία». Άκόμη και οί γυναίκες μπορούν «συνετώσ» νά συνυπηχοϋν ή αντιφωνικώς νά ψάλλουν κατά τίς μεγάλες έορτές.

— Έπιμένει στην άπαγγελία των ευχών στίς θέσεις τους πρό των έκφωνήσεών τους, πρό του τρισαγίου, κατά τήν άναφορά και μετά τήν κοινωνία όλων των πιστών.

— Προτείνει τόν έμπλουτισμό τής σειράς των κατά Κυριακήν άναγινωσκομένων περικοπών, «ώστε εις ένα διετή ή τριετή κύκλον νά άναγινώσκονται και περικοπαί ούσιώδεις, παραλειπόμεναι σήμερα».

— Ζητεί όπως ή πρό του Εϋαγγελίου θυμίασις γίνεται κατά τό άλληλουάριο και όχι κατά τόν Άπόστολο.

— Τονίζει, ότι ο Άπόστολος και τό Εϋαγγέλιο δέν είναι ψάσματα, άλλ' είναι άναγνώσματα. Γι' αυτό «ή όλη προσοχή πρέπει νά αποδίδεται εις τήν σαφή και εύκρινή άνάγνωσιν, ώστε νά γίνη κατανοητή ή άναγινωσκομένη περικοπή». «Ο περίτεχνος και έξεζητημένος τρόπος έκφωνήσεως... καταντᾶ πολλάκις εις τήν κακοποίησιν του νόηματος».

— Θεωρεϊ «άτοπον» επί άρχιερατικής λειτουργίας μετά τό Εϋαγγέλιο νά λέγεται τό «Είς πολλά έτη, Δέσποτα», αντί του «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι».

— «Επιζημία και αυθαίρετος» είναι ή παράλειψις τής έκτενοϋσ και των δεήσεων υπέρ των κατηγουμένων. «Πόσον άδικούσι τούς υπέρ ών όφείλει νά γίνεται ή λιτανευτική αύτη και έκτενης δέησις οί καταργήσαντες αύτήν, ίνα δώσουν χρόνον· χρόνον πολύτιμον προσευχής, εις μουσικάσ συναλιάσ!».

— Ιδιαίτερη βαρύτητα αποδίδει στό μυσταγωγικό θεϊο κήρυγμα, «διότι αυτό

καλείται ν' ανανεώσει την λατρευτική ευσέβειαν». Τό κήρυγμα «εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα πάσης ἱερός ἀκολουθίας, πρὸ πάντων δέ τῆς θείας Λειτουργίας. Ἄνευ αὐτοῦ... κινδυνεύει νὰ μεταπέση εἰς ξηρόν τύπον, εἰς τυπολατρίαν, λόγῳ τοῦ ἀγνώστου εἰς πολλούς καὶ τῶν σημειωμένων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων ἢ φράσεων τῶν εὐχῶν καὶ τῶν ὕμνων».

— Κατακρίνει μέ σφοδρότητα τὴ μνημόνευση ὀνομάτων κατὰ τὴ μεγάλη εἴσοδο. Τό θεωρεῖ «βαπτολογία», «ἐπίδειξιν» καὶ «ἀνθρωπαρέσκεια». Καὶ συνιστᾷ νὰ λέγεται ἀπὸ τὸν προεστῶτα ἡ εὐχὴ τῆς προθέσεως: «Ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὸν οὐράνιον ἄρτον, τὴν τροφήν τοῦ παντός κόσμου ἐξαποστείλας...».

— Τάσσεται ὑπὲρ τῆς εἰς ἐπήκοον τοῦ λαοῦ ἀναγνώσεως τῆς εὐχῆς τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς καὶ τῶν ἄλλων εὐχῶν, πού ἐπικράτησε νὰ λέγονται «μυστικῶς», καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μποροῦν «νὰ συμπροσεύχωνται ὅλοι οἱ πιστοί» καὶ ν' ἀναθεμαίνονται ὁ ζῆλος καὶ ἡ λειτουργικὴ τους εὐσέβεια.

— Κατακρίνει τὴν μετὰ τὸ «Ἐξαιρέτως...» διανομὴ τοῦ ἀντιδώρου στοὺς «θαμῶνες» τοῦ ἁγίου βήματος, γιατί προκαλεῖ «ἀταξίαν» καὶ «σπουδαιοτάτην πνευματικὴν ζημίαν».

— Τέλος τονίζει ἰδιαίτερος τὴν ἀνάγκη ἐνθαρρύνσεως τοῦ λαοῦ γιὰ συχνὴ προσέλευση στὴ θεία Κοινωνία καὶ κακίζει τοὺς κληρικούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι «ἀσφαλῶς ἀπὸ ἀγνοίας οἱ ταλαίπωροι, δὲν ἐπέτρεπον εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ μεταλαμβάνουν τακτικῶς! Καὶ τοὺς ἀπέπεμπον!», καθὼς καὶ ἐκείνους πού δὲν μεταδίδουν τὴν θεία Κοινωνία εἰς τὸ «Μετὰ φόβου Θεοῦ...», ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας. Ὁμοίως κατακρίνει σφοδρῶς τοὺς ἱερεῖς, πού ἀπὸ ἀγνοία ἢ ἀπὸ ἀμέλεια ἢ ἀπὸ ψευδεῖς θεολογικὲς θεωρίες κοινωνοῦν τὸν λαὸ ἀπὸ τῆς μεριδῆς καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ τίμιον Σῶμα.

* * *

Παραθέσαμε μερικὲς χαρακτηριστικὲς κρίσεις καὶ προτάσεις τοῦ ἁγίου πατρὸς καὶ σπουδαίου λειτουργιολόγου πατρὸς Γερβασίου Παρασκευοπούλου. Κι αὐτό γιὰ νὰ πάρουμε μία μικρὴ γεῦσι τῶν ὁραματισμῶν του. Στὰ μνημειώδη «Συμπεράσματα» του στίς σελίδες 267-271 τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς «Ἐρμηνευτικῆς Ἐπιστολῆς ἐπὶ τῆς θείας Λειτουργίας», συνοψίζει σέ πέντε τὰ σημεῖα, στὰ ὁποῖα «μετ' εὐλαβείας παρακαλεῖ τὴν καθόλου διοικητικὴν καὶ πνευματικὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν» νὰ ἐπικεντρώσῃ τὴν προσοχὴ τῆς:

- Στὴν «κάθαρση τῶν λειτουργικῶν κειμένων».
- Στὴν «ἀνάγκη ἀπλουστεύσεως καὶ λιτότητος».
- Στὴν «ἀνάγκη λιπαρᾶς κληρικτικῆς προσπάθειας».
- Στὴν «ἀνάγκη λειτουργικῆς διαφωτίσεως».
- Στὴν «ἀνάγκη τῆς ἐμπράκτου καὶ παραδειγματικῆς λειτουργικῆς ζωῆς».

Μέ μία λέξι θὰ λέγαμε, ὅτι ὁ πατὴρ Γερβάσιος εἶχε ἐντόνους λειτουργικοὺς προβληματισμούς. Ἄπὸ εὐλαβέστατος λειτουργὸς καὶ θεοφώτιστος μυσταγωγὸς συχνὰ μεταβαλλόταν σέ πνευματοκίνητο προφήτη, πού ὁραματιζόταν τελειότερη καὶ ἀκριβέστερη ἐν «Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρεία. Δὲν ἐκλείνε τὰ μάτια του στὰ κακῶς κείμενα. Ζητοῦσε διόρθωσί τους καὶ ἀποκατάστασι κατὰ τὰ πρότυπα τῆς ἀρχαίας παραδόσεως, τῆς περιόδου τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὁμιλοῦσε γιὰ «ἀνανέωσιν τῆς λατρευτικῆς εὐσεβείας».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ

Ρωμ. θ' 20-22

Ἀπό τά χέρια τοῦ Πλάστου (στ. 20-21)

Τήν ἀσεβῆ θρασύτητα τοῦ ἀνθρώπου ἀντιμετωπίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, χρησιμοποιώντας τό παράδειγμα τοῦ ἀγγείου ἀπό πηλό. Βεβαίως, ὅπως κάθε παράδειγμα, δέν ἔχει καί τό παράδειγμα τοῦ κεραμικοῦ πλήρη ἀντιστοιχία μέ τόν ἄνθρωπο. Χρησιμοποιεῖται ὅμως ὡς πολύ χαρακτηριστικό γιά νά τονιστοῦν βασικές ἀλήθειες τῆς σχέσεως Θεοῦ καί ἀνθρώπου. «Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σύ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; Μή ἐρεῖ τό πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί μέ ἐποίησας οὕτως;» (στ. 20). Δηλαδή: Ἄλλά ποιός εἶσαι, ἄνθρωπε, πού κάνεις κριτική στό Θεό; Μήπως μπορεῖ ἔνα δημιουργήμα νά πῆ στό δημιουργό του, «γιατί μέ ἔκανες ἔτσι;».

Προβαίνει στά ἐρωτήματα αὐτά ὁ Παῦλος, γιά νά προσγειώση λίγο τήν ἐπηρμένη ὀφρῦ, τήν ἀπαίτησι τοῦ ὑπερπφάνου ἀνθρώπου.

● **Πρῶτον**, γιά νά καταλάβῃ τά μέτρα του. Ὁ Θεός εἶναι ὑπέρβασις. Δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά νοήσῃ τά ἀπερινόητα. Καί ἐπομένως ἡ περιέργεια καί ἡ πολυπραγμοσύνη γύρω ἀπό τό μυστήριον τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπικίνδυνον καί ἐγωιστικό τόλμημα. Μ' ἔνα σπιρτόξυλο, ὡς μέτρο μετρήσεως, μπορεῖς νά μετρήσῃς τήν ἀπόστασι ἀνάμεσα στή γῆ καί στό τελευταῖο ἄστρο τοῦ σύμπαντος; Ἄλλο τόσο μπορεῖς, μέ μέτρο τῆ διάνοιά σου, νά μετρήσῃς τήν ἄβυσσον τῶν κριμάτων τοῦ Θεοῦ. Καί ὅμως, τό ἀπίθανον μέ τό σπιρτόξυλο μπορεῖ νά γίνῃ πιθανόν, ἄν ὁ ἄνθρωπος διέθετε ἑκατομμύρια χρόνια ἐπίγειας ζωῆς. Τό ἀπίθανον μέ τῆ διάνοια θά παραμένῃ πάντοτε ἀπίθανον. «Κριμάτων Σου ἄβυσσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;» (τροπάριον Κασιανῆς).

● **Γνωρίζουμε** γιά τόν Θεό, ὅχι ὅσα ἐμεῖς ὡς το ληπτίεις νομίζουμε ὅτι θ' ἀνακαλύψουμε,

ἀλλ' ὅσα Ἐκεῖνος θέλει νά μᾶς ἀποκαλύπτῃ, κι ἐμεῖς μέ ταπεινώσι καί ἀπλότητα ἀποδοχόμεθα (Ματθ. 13' 27).

● **Δεύτερον**, γιά νά συνειδητοποιήσῃ ὁ ἄνθρωπος τήν ἀδυναμία του ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ποιός εἶσαι ἐσύ, πού τολμᾷς νά δικάζῃς τόν Θεό; Ἐνα τίποτε εἶσαι. Ἄν εἶσαι κάτι, εἶσαι διότι τό θέλει ὁ Θεός. Καί ἐπειδή τό θέλει ὁ Θεός καί ὅταν καί σύ μέ ταπεινώσι καί χαρά τό πιστεύῃς, τότε εἶσαι σπουδαῖος. Δηλαδή, εἶσαι παιδί τοῦ Θεοῦ. Ἄλλά διότι τό θέλει Ἐκεῖνος, ὅχι διότι τό κατώρθωσες ἐσύ. «Σύ τίς εἶ; Κοινωνός εἶ τῆς ἀρχῆς; Ἄλλά δικαστής ἐκάθισας τῷ Θεῷ; Πρός γάρ τήν ἐκείνου σύγκρισιν οὐδέ εἶναι τι δύνασαι, οὐ τόδε ἤ τόδε, ἀλλ' οὐδέ εἶναι τι» (Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 17,304). Μετάφρασις: Ἐσύ ποιός εἶσαι; Συμμέτοχος τῆς θεϊκῆς ἐξουσίας; Μήπως σέ διώρισαν δικαστή τοῦ Θεοῦ; Σέ σύγκρισι μ' Ἐκεῖνον δέν μπορεῖς νά εἶσαι κάτι, αὐτό ἤ ἐκεῖνο, ἀλλά δέν εἶσαι οὔτε κᾶν κάτι.

● **Δημιουργήμα**, ὅχι Δημιουργός ὁ ἄνθρωπος. Ἐνα κεραμικό, πού ἀπό πηλό τό ἔπλασε ὁ κεραμέας, ὁ Πλάστης. Ὁ πηλός κάνει «κουμάντο» ἢ ὁ κεραμέας; Θά συμβουλευσῇ τό πῆλινον ἀγγεῖον τόν κεραμέα, πῶς καί γιά ποιά χρῆσι θά τό κατασκευάσῃ; Ὁ τεχνίτης, ὁ κεραμέας, ὅλα τά πῆλινα μέ τέχνη τά φτιάχνει. Ὅπως ἐκεῖνος θέλει. Τῆ μορφῆ, πού θέλει ἐκεῖνος, θά τοῦς δώσῃ. Καί γιά ὅποια χρῆσι ἐκεῖνος κρίνει ἀναγκαῖον. Ὅλα αὐτά συνοπτικά τά περιέχει ὁ ἐπόμενος στίχος: «Ἡ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεύς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φηράματος ποιῆσαι ὁ μὲν εἰς τιμὴνσκεῦος, ὁ δέ εἰς ἀτιμίαν;» (στ. 21). Δηλαδή: Δέν ἔχει ὁ ἀγγειοπλάστης ἐξουσία πάνω στόν πηλό, ἀπό τήν ἴδια μᾶζα τοῦ πηλοῦ νά κατασκευάσῃ ἄλλο μὲν ἀγγεῖον γιά σπουδαία χρῆσι καί ἄλλο γιά εὐτελεῆ;

Τήν ἐξουσία τήν ἔχει ὁ κεραμέας, τήν τιμή τήν ἔχει τό κεραμικό. Γιατί δέν βλέπουμε τήν τιμή, πού μᾶς ἔκανε ὁ Θεός καί θέλουμε νά μπούμε στά μυστικά τῆς τέχνης Του; Εἶναι ὁ Χριστός «ὁ παντεχνῶν Λόγος». «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο» (Ἰωάν. α' 3). Καί ὅλα ἔγιναν, πλάσθηκαν «ἐν σοφίᾳ». Κι ἐμεῖς, ὡς δημιουργήματα Του, εἴμεθα οἱ τιμημένοι.

● Μπορεῖ νά διαφέρῃ τό ἕνα πῆλινο ἀπό τό ἄλλο, ἀλλ' ὅλα πλάσθηκαν ἀπό τόν ἴδιο κεραμέα. Ἔνα ἐνδιαφέρει: Εἶμαι πλάσμα τοῦ μεγάλου Πλάστη. Δέν μέ ἄφησε ἀκατέργαστο πηλό. Μέ κατασκεύασε. Ὅλους μᾶς κατασκεύασε, τόν καθένα μέ ἰδιαίτερη τέχνη. «Σκεύη» ὅλοι ἀπό τόν Θεό κατασκευασμένα, τό καθένα γιά εἰδική ἀποστολή. Κάθε ἄνθρωπος μέ τά χαρίσματά του. Ὅταν λέῃ ὁ Παῦλος «ὅ μὲν εἰς τιμὴν σκευῶν, ὃ δέ εἰς ἀτιμίαν» (στ. 21), δέν θέλει νά ὑποτιμήσῃ τή δημιουργία ἢ νά δείξῃ διάκρισι σπὴν πρόθεσι τοῦ Θεοῦ. Θέλει νά ἐπισημάνῃ τήν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ νά δίνῃ στόν καθένα τό χάρισμα του ἢ τή διακονία του ἢ τήν ἀποστολή του.

● Μπορεῖ νά μή γνωρίζῃ τό πῆλινο ἀγγεῖο τήν ἀξία του, ἀλλ' αὐτὴ ἀντικειμενικά ὑπάρχει. Καί πρό παντός δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τύχης. Δέν πῆρε ὁ κεραμέας κάποιο τμήμα λάσπης νά τό ἐκσφενδονίσῃ καί νά προέλθῃ ἕνα σκαλιστό ἢ ζωγραφιστό ἀγγεῖο. Χρειάστηκε εἰδική ἐπιμέλεια. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι καρπὸς ξεχωριστῆς δημιουργικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Δέν ἦλθε τυχαῖα στόν κόσμον. Ἄρα ὁ Θεός δέν κάνει διακρίσεις. Καί ἂν φαίνεται δύσμορφο τό ἀγγεῖο, ἀπό τόν Θεό πλάστηκε, ἀπό τόν Χριστό ἀναπλάστηκε καί μεταμορφωμένο τόν οὐρανὸ θά στολίσῃ. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Οὐδὲν ἀπλῶς, οὐδέ ὡς ἔτυχεν, ἐργάζεται, κἄν αὐτὸς ἀγνοῆς τό τῆς σοφίας ἀπόρρητον» (Ε.Π.Ε. 17,308). Μετάφρασις: Τίποτε ὁ Θεός δέν φτιάχνει χωρὶς λόγο, ἢ τυχαῖα, ἔστω κι ἂν ἐσύ δέν γνωρίζῃς τό ἀπόρρητο τῆς σοφίας Του.

● Μπορεῖ ἕνα πῆλινο ἀγγεῖο νά μή στολίσῃ τό σαλόνι παλατιοῦ, ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἡ παρουσία του ἐξυπηρετεῖ κάποια ἄλλη ἀνάγκη.

Πῆλινοί οἱ σωλῆνες τοῦ νεροῦ. Δέν φαίνονται. Ἴσως νά εἶναι καί λασπωμένοι. Εἶναι ὅμως ἀπόλυτα ἀναγκαῖοι. Τό ἴδιο καί τό ἀγγεῖο τῆς νυκτός, πού τήν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν πῆλινο. Ἀναγκαῖο καί αὐτό.

Συμβαίνει ὅ,τι καί μέ τό σῶμα. Δέν εἶναι ὅλα σέ περίοπτη θέσι τά μέλη, ὅπως π.χ. τό μάτι. Μερικά εἶναι κρυμμένα, καί πρέπει νά εἶναι κρυμμένα, γιά νά μή προκαλοῦν τήν αἰδῶ. Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖα καί προστατεύονται ἰδιαίτερα (Α' Κορ. ιβ' 23-24). Ἐπομένως εἴτε ἀνθοδοχεῖο εἴτε οὐροδοχεῖο εἶναι ἕνα πῆλινο, σημασία ἔχει, ὅτι καί τά δύο εἶναι ἀναγκαῖα. Ἐκεῖνο, πού πρέπει νά προσέχουν, εἶναι νά μή σπάσουν. Τί νά τό κάνῃς τό ἀνθοδοχεῖο, ὅταν γίνῃ συντρίμμα; Τί νά τόν κάνῃς τόν περίφημο ἄνθρωπο, ὅταν κατατᾶ συντρίμμα τῆς ἁμαρτίας; Ὁ Θεός ὅλους μέ ἀναγκαιότητα τούς ἐπλάσε.

Μακροθυμία – χάρις (στ. 22-23)

Ὅπως θέλει ἡ ἀγάπη καί ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ἔτσι πλαστήκαμε. Αὐτό δέν καταλύει τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ καί τό αὐτεξούσιο εἶναι δῶρο τοῦ Πλάστου στό πλάσμα. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐνταῦθα οὐ τό αὐτεξούσιον ἀναιρῶν τοῦτο λέγει, ἀλλὰ δεικνύς μέχρι πόσου δεῖ πείθεσθαι τῷ Θεῷ. Εἰς γάρ τό τόν Θεόν ἀπαιτεῖν εὐθύνας, οὐδέ μᾶλλον τοῦ πηλοῦ διακεῖσθαι δεῖ. Οὐ γάρ δή μόνον ἀντιλέγειν οὐ χρή, οὐδέ ζητεῖν» (Ε.Π.Ε. 17, 304). Μετάφρασις: Ἐδῶ δέν τά λέει αὐτά ὁ Παῦλος, γιά ν' ἀναιρέσῃ τό αὐτεξούσιο, ἀλλά γιά νά δείξῃ μέχρι πόσου πρέπει νά ὑπακούουμε στόν Θεό. Ὅταν, λοιπόν, ἀπαιτοῦμε εὐθύνες ἀπό τόν Θεό, ὅπωςδήποτε δέν φερόμεθα καθόλου καλύτερα ἀπό τόν ἄψυχο πηλό. Ὅχι μόνο δέν πρέπει ν' ἀντιλέγουμε, ἀλλ' οὔτε νά ζητᾶμε εὐθύνες.

● Ἐτσι πλαστήκαμε, εἴτε μᾶς ἀρέσει εἴτε δέν μᾶς ἀρέσει. Σ' ἕναν λογικό βεβαίως ἄνθρωπο ὄχι μόνο ἀρέσει ὁ τρόπος, πού πλαστήκαμε καί ἀναπλαστήκαμε, ἀλλ' εἶναι καί ἀφορμὴ δοξολογίας τοῦ Πλάστη καί ὑπακοῆς στούς τελείους νόμους Του. Ἀλλά γιά τούς ἀντιρρησίες συνεχίζει ὁ Παῦλος. Ρωτᾶνε οἱ ἀντιρρησίες: Γιατί στούς Ἰουδαίους φάνηκε ὁ Θεός σπὴν ἀρχὴν πολὺ ἐπιεικῆ καί τούς ἐπισκεπτόταν μέ τόσα θαύματα, καί ὕστερα τούς ἐγκατέλειψε καί στράφηκε στά ἔθνη; Δέν εἶναι ἄδικος ὁ Θεός;

Μά γιατί εἶναι ἄδικος; Ἔνας πατέρας δίνει πολλές εὐκαιρίες στό παιδί του. Θά τόν κατηγορήσουμε γιά τήν παιδαγωγική του ἀγάπην, πού μακροθυμεῖ καί περιμένει τή συμμόρ-

φωσι του παιδιού του; Και ύστερα, όταν έξαντληθούν όλα τα παιδαγωγικά μέσα και αφήνεται το παιδί μόνο στο δρόμο, πού εκείνο διάλεξε, πάλι θα κατηγορήσουμε τον πατέρα; Μόνο του το παιδί «κατήρισε», προετοίμασε το δρόμο του, την καταστροφή του. Δεν φταίει ο πατέρας.

● Μέ βási τό παραπάνω παράδειγμα θά κατανοήσουμε τον επόμενο λόγο του Παύλου: «Εί δε θέλων ὁ Θεός ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατόν αὐτοῦ ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκευὴ ὀργῆς κατηρισμένα εἰς ἀπώλειαν;» (στ. 22). Δηλαδή: Τί μπορείς νά πῆς, ἂν ὁ Θεός μέ πολλή μακροθυμία ἀνέχτηκε νά ὑπάρχουν σκευὴ ἄξια ὀργῆς, ἐτοιμασμένα γιά καταστροφή, ἐπειδή ἤθελε νά δείξει τὴν δίκαιη ὀργή Του καὶ νά κάνει γνωστὴ τὴ δύναμή Του ἐπιφέροντας τὴν τιμωρία, λόγω ἀμετανοήσιότητάς τους;

Ἵδιος ἄνθρωπος γίνεται καὶ σκευὸς στοργῆς καὶ σκευὸς ὀργῆς. Ἵδιος Θεός εἶναι καὶ Θεός μακροθυμίας καὶ Θεός δικαιοσύνης. Μακροθυμοῦσε ὁ Θεός στοὺς Ἰουδαίους. Μόνο στοὺς Ἰουδαίους; Σέ ὅλους μακροθυμεῖ. Σέ κανέναν δέν ξεσπάει ἀμέσως ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ, κατὰ λόγο δικαιοσύνης. Ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ἀνοχή τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπὸ τίς συγκινητικότερες ἀγάπες Του. Μακροθυμώντας ὁ Θεός, δέν χειροκροτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ἀπρέπεια, ἀλλά δίνει εὐκαιρίες γιά διόρθωσι. Ποτέ ὅμως ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ δέν ἀποτελεῖ ἔγκρισι γενομένων.

● Κάποτε ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ ἐκλαμβάνεται ὡς ἀδυναμία Του! Καὶ τότε, ὅταν πλέον ἡ πρόκλησις τῆς ἀσεβείας ξεχειλίζει, ἀποκαλύπτεται κατὰ διαφορετικὸ τρόπο ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, πού ἐκλαμβάνεται ὡς «ὀργή», δηλαδή, ὡς ἀποστροφή. Γι' αὐτὸ λέει ὁ Παῦλος: «Θέλων ὁ Θεός ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατόν αὐτοῦ...» (στ. 22). Ἡ μακροθυμία μεταβάλλεται σέ ὀργή, ναί, ἀλλά δέν φταίει ὁ Θεός. Οἱ ἄνθρωποι μεταβάλλουν τὰ πράγματα. Οἱ ἄνθρωποι μεταβάλλονται σέ σκευὴ ὀργῆς, συσσωρεύουν πάνω τους κεραυνούς ὀργῆς. Οἱ ἄνθρωποι μόνοι τους «καταρίζονται», ἐτοιμάζονται νά γίνουν «σκευὴ εἰς ἀπώλειαν» (στ. 22). Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀναφέρει ὡς παράδειγμα τὸ Φαραώ. Μακροθυμοῦσε ὁ Θεός. Ὁ Φαραώ ὅμως ἔμενε ἀδιόρθωτος. Καὶ τότε ξέσπασε ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ: «Σκευὸς ὀργῆς κατάντησε ὁ Φαραώ, ὁ ἄνθρω-

πος πού μέ τὴ δική του σκληρότητα ἄναψε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Παρ' ὅλο ὅτι ἀπύλαυσε πολλή μακροθυμία, αὐτὸς δέν ἔγινε καλύτερος, ἀλλὰ παρέμεινε ἀδιόρθωτος» (Ε.Π.Ε. 17,308).

● Ὅπως ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ προκαλεῖ ἐρωτηματικά σ' ὅσους ζητᾶνε ἀφορμὴ νά κατηγορήσουν τὸν Θεό, ἔτσι καὶ τὸ ἔλεος Του προκαλεῖ ἐρωτηματικά. Γιατί, σοῦ λένε, τόσο ἔλεος, τόση χάρι σέ μερικούς ἀνθρώπους; Εἶναι ἄδικος ὁ Θεός; Ὁχι, δέν εἶναι ἄδικος. Τὸ ἔλεος τὸ ἔχει γιά ὅλους ὁ Θεός. Ἀλλὰ τὸ «εἰσπράττουν» μόνο ὅσοι γίνονται σκευὴ ἐλέους. Γι' αὐτὸ λέει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Καί ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκευὴ ἐλέους, ἃ προετοίμασεν εἰς δόξαν;» (στ. 23) Μέ ἀπλὰ λόγια: Τί πάλι μπορείς νά πῆς γιά τὸν Θεό, ἂν θέλῃ νά δείξει τὸν πλοῦτο τῆς ἀγάπης Του σέ ἀνθρώπους, πού συνεχῶς ἐτοιμάζονται νά εἶναι «σκευὴ ἐλέους»;

● Καὶ ἡ ἐτοιμασία γιά νά καθιστάμεθα σκευὴ ἐλέους, ἄξιοι ἐλέους, εἶναι ἡ μετάνοια, ἡ ἔμπρακτε μετάνοια. Ὅπως τιμωρόντας τοὺς ἀμετανοήτους καὶ σκληροὺς, φανερώνει τὴ δύναμή Του, ἔτσι ἐλεώντας τοὺς μετανοοῦντας καὶ σπλαχνικούς, φανερώνει τὴ φιλανθρωπία Του. «Τοὺς πολλὰ ἁμαρτήσαντας καὶ μετανοήσαντας ἐλεήσας, δηλοῖ αὐτοῦ τὴν φιλανθρωπίαν» (Χρυσόστομος. Ε.Π. Ε. 17,310).

Μᾶς ἐλεεῖ, ὄχι ἐγκρίνοντας τὸ παρελθόν μας, ἀλλὰ εὐλογώντας τὴ μετάνοια τοῦ παρόντος. Ὅταν λέει ὁ Παῦλος, «Οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδέ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ» (στ. 16), δέν ἀναιρεῖ τὴν ἐξουσία τοῦ ἀνθρώπου, νά ἐπιλέγῃ τὸν τρόπο ζωῆς ἢ νά συνεργῆ μέ τὸν Θεό, ἀλλὰ τονίζει ὅτι τὰ πάντα στὸν Θεό ὀφείλονται. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «Οὐ τὴν ἐξουσίαν ἀναιρεῖ, ἀλλὰ δείκνυσιν, ὅτι οὐ τὸ πᾶν αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλὰ δεῖται τῆς ἀνωθεν χάριτος. Ἔδει γάρ καὶ θέλειν καὶ τρέχειν θαρρεῖν δέ μή τοῖς οἰκείοις πόνοις, ἀλλὰ τῇ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίᾳ» (Ε.Π.Ε. 17,312). Μετᾶφρασις: Δέν καταργεῖ τὸ αὐτεξούσιο, ἀλλὰ δείχνει ὅτι δέν ἐξαρτῶνται ὅλα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ χρειάζεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε, δηλαδή, καὶ νά θέλῃ καὶ νά προσπαθῇ. Νά μὴν ἔχῃ ὅμως ἐμπιστοσύνη στοὺς δικούς του κόπους, ἀλλὰ στή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Υποκλίνεται ὁ χρόνος

Υποκλίνεται ὁ χρόνος! Υποκλίνεται μπροστά στον ἄχρονο Θεό, πού θέλησε νά τόν ἀγκαλιάσει. Ἡ θάλασσα ἀγκαλιάζει μία σταγόνα! Ὁ ἀπέραντος καί σέ χρόνο Θεός, ὁ Αἰώνιος, ἀγκαλιάζει τόν ἄνθρωπο τῆς σταγόνας τοῦ χρόνου. Ἐνώνεται μαζί του. Καί ἀγκαλιάζοντάς τον τοῦ μεταδίδει τό ἄχρονο, τό αἰώνιο, τή ζωή πού δέν τελειώνει, τή ζωή πού εἶναι «τό περισσόν» (Ἰωάν. ι' 10).

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος μπροστά στη νέα ἐν Χριστῷ ζωή, πού χωρίς νά τό υποψιάζεται ἀνέβηκε στό τρένο του.

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος μπροστά στή νιάτα, πού δέν λένε «δέν ἔχω χρόνο», ἀλλά ξεκλέβουν χρόνο γιά ν' ἀνεβαίνουν ψηλά.

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος μπροστά στον ἄρρωστο βαρειά, πού ξέρει ὅτι τοῦ φεύγει, μά δέν λυγίζει, γιατί τό ὄραμά του δέν εἶναι τό ἐφήμερο, ἀλλά τό αἰώνιο. Υποκλίνεται μπροστά στον πονεμένο, πού ἐνῶ βλέπει νά σβήνη ὁ χρόνος τοῦ παρόντος, χαμογελᾷ πού κατακτᾷ τήν πραγματικότητα τοῦ μέλλοντος.

- Υποκλίνεται μπροστά στήν πιό ἱερή στιγμή, στό τώρα, πού τό ἀρπάζει ὁ πιστός καί τό κάνει σωσίβιο γιά τό πέρα καί τό παραπέρα, γιά τό ἀτέλειωτο.

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος μπροστά στον ἔξυπνο ἄνθρωπο, τόν χριστιανό, πού τή στιγμή τήν τελευταία τήν ἔντυσε μέ ἀγιότητα καί τήν ἔκανε αἰωνιότητα.

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος μπροστά στον ἐνάρετο, πού σβήνει μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ τά στραβοπατήματα τοῦ προηγούμενου καιροῦ καί στή συνέχεια θέλει νά ζήσει τόν ὑπόλοιπο χρόνο μέ κατακτήσεις τῆς ὄντως ζωῆς.

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος μπροστά σ' αὐτόν πού τόν βλέπει ἀπλῶς σάν εὐκαιρία νά ἀγοράσει τήν αἰωνιότητα. Τόν βλέπει ὁ πιστός τό χρόνο σάν εὐκαιρία γιά βελτίωσι, γιά ἀλλαγὴ, γιά τό σπουδαιότερο ἄλμα, πού λέγεται μετάνοια.

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος μπροστά στον ἀγωνιστή, πού δέν φοβάται τό τελειωμά του. Φεύγοντας ἀπό τό χρόνο ξεκολλάει μιά γιά πάντα ἀπό τήν ἀγωνία του καί τρέχει πρὸς τήν ἄχρονη βασιλεία, ὅπως τρέχει τό παιδί στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του.

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος στό πουλί, στον πιστό, πού τόν ἀποχαιρετᾷ ὄχι γιατί θά ἔρθη καινούργιος χρόνος. Δέν ὑπάρχει καινούργιος χρόνος, ὑπάρχει καινή κτίσις, ὑπάρχει καινή ζωή. Ὑπάρχει ἐξαγορά τοῦ χρόνου, ἀφοῦ ὁ Παῦλος μᾶς λέει νά ζοῦμε «ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν» (Ἐφεσ. ε' 10).

- Υποκλίνεται ὁ χρόνος σ' αὐτόν πού ἐτοιμάζεται νά πῆ:

—Χρόνε, τῆς ζωῆς μας κυνηγέ, μᾶς χάρισε χαρές καί λύπες. Μᾶς πῆρες βρέφη καί παιδιά, μᾶς ἔκανες μεσήλικες καί γέροντες.

—Χρόνε, ὅσο κι ἂν ὁ μικρούτσικος ἄνθρωπάκος πού εἶναι μέσα μας σέ θέλη ἀκόμα, ἦρθε ἡ ὥρα νά ἀκολουθήσουμε τόν Αἰώνιο Χριστό.

—Χρόνε, ναι, τό παραδεχόμαστε, δέν

φταίς ἐσύ γιά τίς κακίες καί τά ἀμαρτήματά μας. Ὅμως σοῦ ζητᾶμε συγγνώμη, γιατί σέ μολύναμε.

—Χρόνε, τρέχοντας μαζί σου νομίσαμε πώς θάσαι γιά πάντα συντροφιά μας.

—Χρόνε, εἶτε σύ τό θέλεις, εἶτε σ' ἐμᾶς ἀρέσει, τό ὄχημά σου φτάνει στό τέρμα. Ἄκούγεται ἡ προειδοποίησης: «*Τερματικός σταθμός!* Παρακαλοῦνται ὅλοι οἱ ἐπιβάτες νά ἀποβιβαστοῦν». Σ' ὅλους αὐτούς, πού ἔτσι σκέπτονται, ὁ χρόνος ὑποκλίνεται...

• Ὑποκλίνεται ὁ χρόνος! Στούς νεκρούς, στούς κεκοιμημένους ἀδελφούς μας, γιά τοὺς ὁποίους ἰσχύει τό τῆς Ἀποκαλύψεως «*Καί χρόνος οὐκέτι ἔσται*» (ι' β). Ὑποκλίνεται στούς «*ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου κεκοιμημένους*». Ὑποκλίνεται γιατί μέ λίγη δική τους προσφορά, ζοῦν τήν *αἰώνια χαρά*.

Λυσσασμένα σκυλιά! Σκυλίσιες ψυχές!

Τρία περιστατικά σχετικά μέ σκυλιά σημαδεύουν τόν κτηνώδη πολιτισμό μας. Τό ξέρουμε, ὅτι οἱ *φιλοζωικές* ὀργανώσεις ὄχι ἀπλῶς ἀγαποῦν τά ζῶα, καί μάλιστα τά σκυλιά, ἀλλά καί τά λατρεύουν. Εἶναι σίγουρο ὅτι ἐμᾶς, πού εὐαίσθητοποιούμαστε γιά τόν ἄνθρωπο, καί μάλιστα γιά τά παιδιά, μᾶς θεωροῦν καθυστερημένους, ἐνῶ τῆ δική τους καρδιά, πού μόνο γιά τά ζῶα συγκινοῦνται τήν θεωροῦν... εὐγενική καί πολιτισμένη! Ἄς ἀναφέρουμε, λοιπόν, τά περιστατικά, γιά νά δοῦμε πόσο διαφέρουν τά *σκυλιά* ἀπό τά *παιδιά*, ἡ «θεοποίησης» τῶν ζῶων ἀπό τήν ἀγάπη στόν ἄνθρωπο, τό κορυφαῖο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ.

• Ἐνα σκυλί βρέθηκε σκοτωμένο στήν Ἀράχωβα. Καλή πράξις ὁ τουφεκισμός του; Ἀσφαλῶς ὄχι. Μά συγκρίνεται μία σκυλοκτονία μέ δεκάδες καί ἑκατοντάδες χιλιάδες παιδοκτονίες;

Εἶδατε ποτέ ὠργανωμένη διαμαρτυ-

ρία, συγκεντρώσεις καί συλλαλητήρια, γιά τά βρέφη, πού ἐν ψυχρῶ τά σφάζουν οἱ *ἐκτρωσιολόγοι* καί τά σωματάκια τους πολτοποιημένα τά ρίχνουν στούς ὑπνόμους; Γιά τό σκυλί τῆς Ἀράχωβας μετρήσατε πόσες τηλεοπτικές ἐκπομπές ἔγιναν, πόσες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας;

Ὡστε ὁ δικός σας «πολιτισμός», κύριοι ζωόφιλοι καί κτηνόφιλοι, ἔχει ποινικές ἐπιπτώσεις γιά ὅποιον σκοτώσει ἕνα σκύλο, ἐνῶ ἡ δική μας ἀγάπη στά ἀθῶα κυφορούμενα βρέφη εἶναι... σκοταδισμός; Ἐνα σκυλί, λοιπόν, ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπό 200.000 ἀγγελικές μορφές, πού σφάζονται «νόμιμα» (!!!) κάθε χρόνο στόν τόπο μας;

• Καί γιά νά δῆτε τόν πολιτισμό τῶν ἀγρίων σκυλιῶν, «θαυμάστε», ὦ φιλόζωοι, τόν τρόπο πού τρία βρωμόσκυλα κατασπάραξαν στή Νεοχωρούδα Ὀρειοκάστρου (ἔξω ἀπό τή Θεσσαλονίκη) *μία 50χρονη γυναίκα*. Ἐπί ὥρες τήν δάγκωναν λυσσασμένα! Πενήντα δαγκωματιές ἔμπηξαν στό σῶμα της.

Ποίος θά μαζέψῃ τά λυσσασμένα σκυλιά; Ποίος θά τιμωρήσῃ τ' ἀφεντικό τους; Ποίος θά βγάλῃ νόμο, πού ν' ἀπαγορεύῃ τήν κυκλοφορία σκυλιῶν, πού ἄγρια ἐπιτίθενται σέ ἀμέριμνους διαβάτες;

Ἄν κάποιος νεαρός, μπλεγμένος σέ τρομοκρατικές ὀργανώσεις, τραυματιστῆ θανάσιμα σέ μία πορεία ποδοσφαιρικῆς ἢ ἄλλης μανίας, πάραυτα θά γεμίσουν ὅλες οἱ μεγάλες πόλεις τῆς Πατρίδας ἀπό «*χούλιγκανς*», πού θά τά σπάσουν καί θά τά κάψουν ὅλα! Τώρα εἶδατε καμμία εἰρηνική πορεία γιά τό σκυλοδάγκωμα μιᾶς γυναίκα;

• Τό τρίτο περιστατικό ἀγγίζει τό ἄκρον ἄωτον τῆς ἀναιδείας καί τῆς ἀνωμαλίας: Κάποιος ἑλληνοαμερικανός ἀλεξιπτωτιστής τῆς ἐν Ἑλλάδι πολιτικῆς σκηνῆς ὠργάνωσε πολυτελές πάρτυ γιά τά γενέθλια τοῦ... σκύλου του! Αὐτός ὁ ἴδιος ζῆ ἐκφυλῆ ζωῆ. Εἶναι «παντρεμένος» μέ... ἄντρα! Καί σῆμα κατατεθέν ἔχει τό σκύλο του.

Καί ὅμως βρίσκονται ἀκόμα Ἕλληνες

πολίτες, πού τό ἐξ Ἀμερικῆς «φυντάνι» τό ὑποδέχονται ὡς... ἀρχηγό Ἑλληνικοῦ κόμματος!

• Εἶδατε τόν Κύριό μας, τόν Ἰησοῦ Χριστό, νά χαϊδεύη σκυλάκια, νά λατρεύη ζωάκια, ν' ἀποδέχεται ζωόφιλους; Τά ζῶα δημιουργήθηκαν, ὄχι γιά νά λατρεύονται, ἀλλά γιά νά εἶναι βοηθητικά τῆς ζωῆς, ἰδίως τῆς ὑπαίθρου.

• Πάντως, μιά πού μιλάμε γιά σκυλιά, ὁσάκις στήν Καινή Διαθήκη γίνεται λόγος γιά **κύνες (σκυλιά)**, ποτέ δέν εἶναι αὐτός ὁ λόγος χαϊδευτικός. Θυμίζουμε:

—«Μή δῶτε τό ἅγιον τοῖς κυσί» (Ματθ. ζ' 6).

—«Οἱ κύνες (τά σκυλιά τοῦ πλουσίου) ἐπέλειχον τά ἔλκη τοῦ πτωχοῦ» (Λουκ. ιστ' 21).

—«Βλέπετε τούς κύνας, βλέπετε τούς κακοῦς ἐργάτας» (Φιλιπ. γ' 2).

—«Κύων ἐπιστρέψας ἐπί τό ἴδιον ἐξέ-
ραμα» (Β' Πέτρ. β' 22).

—«Ἐξω οἱ κύνες καί οἱ φαρμακοί» (Ἀποκ. κβ' 15).

Ἡ διαστροφή εἶναι ἐλευθερία;

Ἰνέντευξι ἔδωσε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν π. Ἱερώνυμος σέ δύο δημοσιογράφους τοῦ «Ἀντέννα». Πολλά

θέματα συζητήθηκαν. Ἐκεῖνο, πού ποικιλοτρόπως σχολιάστηκε ἦταν τό θέμα τοῦ «γάμου» **τῶν ὁμοφύλων** καί τῆς **τεκνοθεσίας** τους.

Τά δύο θέματα εἶναι ἀλληλένδετα. Ἀπό τή στιγμή πού τό Ἑλληνικό κράτος θά θεσμοθετήσῃ τόν λεγόμενο «γάμο» δύο διεστραμμένων (ἀνωμάτων) ἀτόμων, ἀμέσως οἱ πάσης φύσεως ἐκφυλοῖ (οἱ συγκροτοῦντες τήν ΛΟΑΤΚΙ) θ' ἀπαιτήσουν καί «τεκνοθεσία». Δηλαδή, μέ διαφόρους τρόπους θά μποροῦν νά υἱοθετοῦν παιδιά!

• Καί τά παιδιά αὐτά θά μεγαλώνουν σέ ἓνα ἀλλόκοτο περιβάλλον. Θά ἔχουν δύο μαμάδες (ἂν οἱ ἀνώμαλοι εἶναι θηλυκοῦ γένους, λεσβίες), ἢ δύο μπαμπάδες (ἂν οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι ἄντρες).

• Θά προβῆ ὁ **κ. Μητσοτάκης**, πρωθυπουργός ὦν τοῦ ἱστορικοῦ ἔθνους, πού λέγεται Ἑλλάδα, πρωθυπουργός μιᾶς Ὀρθόδοξου χώρας, σέ ψήφισι νόμου, πού θά «στεφανώνη» τήν ἀπαίσια καί βρωμερή διαστροφή δύο ὁμοφυλοφίλων;

• Προτοῦ προβῆ σέ τέτοια **ἀντισηταγματική ἐνέργεια**, ἄς σκεφθῆ τόν αἰμνηστο πατέρα του καί τήν παραδοσιακή μητέρα του. Ἄς ζυγίσῃ τό κόστος, πού θά ἔχη στό κόμμα του. Ἦδη δημοσκοπήσεις δείχνουν, ὅτι τό 53% τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι ἐναντίον «γάμου» ὁμοφύλων (ἐκφύλων), καί τό 70% ἐναντίον τῆς λεγόμενης «τεκνοθεσίας» τερατωδῶν ζευγαριῶν. Ἄς ὑπολογίσῃ καί τήν ἀπώλεια ἱκανῶν βουλευτῶν καί ἀρκετῶν ὑπουργῶν τοῦ κυβερνώντος κόμματός του. Καί

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ	Κωδικός 01-1323
ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ	
Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»	
Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου	
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα	
www.ioannisvaptistis.gr	
Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440	
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr	
Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:	
Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρη	
Ἐτησία συνδρομή:	
Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.	
Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.	
Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.	
Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:	
Περιοδικό «Βαπτιστής»	
Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.	

Ἡμερολόγιο ἔτους 2024

Ἀφιερωμένο στόν εὐαγγελιστή Λουκά, τόν ἰατρό, τόν συνέδημο τοῦ Παύλου, τόν συγγραφέα τοῦ τρίτου Εὐαγγελίου καί τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Τιμᾶται 1 εὐρώ. Γιά περισσότερα (πάνω ἀπό 30) γίνεται ἔκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713-2109765440.

πρό παντός ἄς σκεφτῆ, ὅτι θά παραμείνη στήν ἱστορία, ὡς ὁ Πρωθυπουργός ὑποστηρικτής τῶν διεστραμμένων. Φυσικά καί δέν θά λογίζεται πλέον μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Γράμματα γνωρίζει ὁ κ. Μητσοτάκης. Ἄς μελετήση μέ ἱερή προσοχή τήν περικοπή τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς πάθη ἀτιμίας. Αἶ τε γάρ θήλειαι μετήλλαξαν τήν φυσικήν χρήσιν εἰς τήν παρά φύσιν. Ὁμοίως καί οἱ ἄρρενες ἀφέντες τήν φυσικήν χρήσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι» (Ρωμ. α' 26-27).

- Θέλει τέτοια τήν Χριστιανική μας Ἑλλάδα ὁ κ. Μητσοτάκης, νά παντρεύονται «ἄρρενες μέ ἄρρενες» καί «θήλειες» παρά φύσιν μέ «θήλειες»;

- Ἄλλά τό χριστεπώνυμο πλήρωμα ἐξεπλάγη περισσότερο μέ τή θέσι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ναί μέν τάχτηκε ξεκάθαρα ἐναντίον τῆς «τεκνοθεσίας» τῶν ὁμοφύλων, λέγοντας: «Δέν θά ἐπιτρέψω νά μᾶς ἀλλάξη (τό Κράτος) τή σύνθεσι τῆς κοινωνίας», ἀλλά προκειμένου γιά τή θεσμοθέτησι «γάμου» ὁμοφύλων, χωρίς νά τό προσέξῃ, τό τοποθέτησε στή σφαῖρα τῆς... **ἐλευθερίας!**

- Τό ξεχαρβάλωμα τῆς οἰκογενείας, τό κατρακύλισμα τῆς ἠθικῆς, ἡ ἐπιβράβευσις τῶν ἀνωμάτων (χαρίζοντάς τους νόμο!) δέν ἔχει καμμία σχέσι, Μακαριώτατε, μέ τήν ἐλευθερία. Ἡ ἐξάρτησις σέ βρωμερά πάθη δέν λέγεται ἐλευθερία.

Πολύ περισσότερο ἡ νομοθεσία ὑπέρ τοῦ ἐκφυλισμοῦ δέν εἶναι δῶρο ἐλευθερίας. Καί μάλιστα, εἶπατε, ὅτι καί ὁ Χριστός εἶναι ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας! Ἡ δουλεία τῶν παθῶν, ἡ κτηνώδης συζυγία, ἡ φρικιαστική ἀνωμαλία ποτέ δέν μπορεῖ νά ὀνομαστοῦν ἐλευθερία Χριστοῦ!

- Θά τό εἶδατε καί σεῖς, Μακαριώτατε, ὅτι ἔσπευσαν ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι νά σᾶς ἐπαινέσουν, γιά τά λόγια σας **περί ἐλευθερίας τῶν ἐλεεινῶν παθῶν.**

- Θέλουμε νά ἐλπίζουμε, ὅτι στή συζήτησι τοῦ ὅλου θέματος στήν Ἱεραρχία θά φανοῦν οἱ θεόπνευστοι λόγοι, γιά τοῦς ὁποίους δέν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νά δεχτῆ ἀδιαμαρτύρητα τήν προσφορά τοῦ ἱεροῦ δώρου τοῦ γάμου σέ ἄτομα διεστραμμένα καί ἀνώμαλα.

Ἵσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2024

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2024.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

Προσφορά

Πνευματικό δῶρο γιά τίς ἐορτές.

- Τό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) προσφέρεται στους ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ στή μοναδική τιμή τῶν **66 εὐρώ** (συμπεριλαμβάνονται καί τά ἔξοδα τῆς ἀντικαταβολῆς) ἀπό τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ (χωρίς ἔξοδα ἀποστολῆς).

- Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.